

Čudežna terapija

MGL

Avstrijski avtor Daniel Glattauer, ki se je slovenski publiki priljubil že s predstavama, zaigranima v kranjskem Prešernovem gledališču (Proti severnemu vetru, Vsa kih sedem valov), zdaj že drugo sezono vabi v **Mestno gledališče ljubljansko**, kjer uprizarjajo komorno dramo *Čudežna terapija*. Besedilo se morda poigrava s pogostim, terapevtom nenaklonjenim, prepričanjem, da so terapevti, ki nam svetujejo v čustvenih in duševnih zagatah, lahko sami bolj neurejeni in izgubljeni kot njihovi klienti. In tu nas čaka presenečenje: terapevtka v tej mali, a intenzivni drami, poskrbi za kar dva obrata v poteku dramskega dogajanja, kar ob številnih predvidljivih, nič posebej vznemirljivih predstavah trenutnih gledaliških

programov deluje zares osvežljivo in zanimivo. Tisto, kar je najlepše v tej predstavi in kar jo naredi toplo in ganljivo, je misel, izkristalizirana ob koncu njenega burnega dogajanja, da ni čudežno to, da nas nekdo pouči, da moramo življenje sprejeti takšno, kakršno pač je, ampak se čudež zgodi, ko nam to tudi resnično uspe narediti – ko vzljubimo in negujemo življenje težav in nenehnih izzivov ter ga zaščitimo pred propadom.

Čudežna terapija je izrazito igralska predstava; že res, da za večšo in tekočo igro slutimo tudi analitično usmerjanje dramaturginje Alenke Klabus Vesel ter natančno režijsko vodstvo Tijane Zinajč, a predstava ne vsebuje avtorskih interpretacij in družbeno-politič-

nih asociacij; je zgolj natančno poglabljanje v človeško psiho in v avtorjev dramski svet, iz česar se porajata zlahnost in prepričljivost gledališke iluzije.

Vsi trije dramski liki v sebi združujejo različne poteze. Najbolj kompleksen se zdi lik terapevtke, ki jo z vso potrebno prepričljivostjo igra Tanja Ribič: je urejena in stroga, včasih v zadregi in dvomih, pa tudi neposredna, prepirljiva in bojevita; predvsem pa je odločena pomagati in pripravljena poseči tudi po zelo neobičajnih prijemih, da bi pri klientih vendarle dosegla napredek.

Uroš Smolej je izobraženec Valentin, sposoben tehnik, ki zna biti duhovit in igriv, a ker se v odnosih ne znajde, postopoma izgubi svojo igrivost in sproščenost, se začne umikati ter delovati naveličano in nezainteresirano. Tjaša Železnik v vlogi Valentinove žene deluje nape-to, togo, zajedljivo, zahtevno in preveč zgovorno; a pod tem obnašanjem se skrivata žalost prevarane žene in želja, da bi zaščitila moža in svoj zakon.

Predstava ponuja skoraj šolski primer zakonskega razmerja, v katerem partnerja delujeta na podlagi lastnih predstav in prepričanj in ne na podlagi razumevanja dejstev o odnosu in posamezniku: on misli, da je žena preveč kritična in ga ne pusti v svojo bližino, zato se začne umikati iz odnosa. Ona opazi predvsem njegovo umikanje, ki jo jezi in prizadeva. Da bi razrešila svoj začarani krog izmikanja in napačnosti, potrebujeta tretjo osebo, ki lahko pomaga razumeti, kaj se v njunem odnosu pravzaprav dogaja.

Preprosto sceno je oblikovala Neža Zinajč, za moderen in šarmanten izgled predstavljenih likov je poskrbel kostumograf Miha Hrovat, besedilo pa je prevedla Lučka Jenčič.

Mirjam Novak